

Cíklo 35.
2. septembra.

Bomhař Bóh!

Létnik 16.
1906.

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pôda,
Wokréw će!

F.

Serbiske njedželske īopjeno.

Wudawa ho kózdu šobotu w Ssmolerjez knihicjischczerńi w Budyschinje a je tam sa schtvrťletniu pschedplatu 40 np. dostacż.

12. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Kor. 4, 1—5.

„Sa tých džerž naš kózdy, jako sa Khrystušových
klužomníkow a sastojníkow na Božich potajistwach“, tak
pishe Pawoł Korinthiskim, hdyž ho wožada rosschczepjesche
w hordosezi a ho na to powołachu, so žu wot teho abo
druheho japoschtoła wuczeni. Pszechcziwo tajkej hordosezi
Pawoł wustupi a praji: my ſmy wſchitzu klužomnízhu
Khrystušowi, hdyž ſmy tež japoschtoli. Tak dyrbimy tež
my ſwoje kſcheczijanske žiwenje wobhadowacż. Potom
žebi tež k wutrobje woſmijem: nicžo ho pak wjazy na
sastojníkach njepyta, hacž jeno so ſwérni namakani budža.
Potom pak tež njedžiwamy na człowske ſudženje, ale směrom
Božemu ſudženju napscheczciwo džemy.

Kſcheczijan bycz, to rěka Khrystušowy
klužomník bycz.

1. W tym wobsteji nascha najwyshscha cžescz,
2. To wjasa naš k njehabkozej ſwérnosći,
3. To dawa nam prawu radoſcz w žiwenju.

1. Szlužomnízhu ſmy my wſchitzu — njeh masch
wyškoke powołanie abo wo mſdu klužis. Szlužomník
bycz — to nije haňba, khiba ſo je człowjek klužomník a
wotrocžek cželnych žadoscžow. Khrystušej klužicž je naj-
wyshscha cžescz. Tajki klužomník je miſionar, ſiž won
jedze do zuseho kraja po Khrystušowej pschikaſni: „Dži po
wſchém ſwécze“. Tajki klužomník mózesch tež ty bycz,
hdyž ty ſtutk ſwonkownego a ſnutkownego miſionſta ſaz

tež Gustav-Adolfſkeho towarzſta wſchewodžesč ſe ſwojimi
modlitwami a darami. A hladaj ſam do ſwojego doma!
Kak wjele je tam kluženja? Starschi dyrbja ſwojim
džecžom klužicž a je k Khrystuſej dowjescz. Mandželszhy
žebi kluža w luboſczi a dyrbja to kluženje dopjelnicž:
„Sa a moj dom chzemý temu knjesej klužicž.“ A njeje
to wulka cžescz, „ſastojník bycz na Božich potajistwach?“
Ale ſmy my težo cžesneho mjenia hóni? Pschetož

2. Nicžo ho wjazy na ſastojníkach njepyta, hacž jeno
so ſwérni namakani budža. „Deno ſwérny“ — kózdy
w ſwojim powołaniu — njeh ſy wojak — hospodař,
knjeg abo wotrocžek. ſswérni budžce, wj starschi! Wuczeže
džecži temu knjesej klužicž. ſswérne, wj džecži! Wj
dyrbicze starskich lubowacż a poſluchacż. ſswérni, wj
domjazy, pscheczeljo, ſužodža. To ſłowo ſwérnosć wot-
thadža wot wericž. Tajzy dyrbimy bycz, ſo móže ſo nam
wericž w kózdym nastupanju.

3. Schtóž je ſwérny, směje tež prawu radoſcz w žiwenju
a wumrjecžu. Trojake ſudženje ma Pawoł psched wocžomaj:
człowjeczne, ſudženje ſwědomija a Bože. Kak woſchewjaze
je to ſłowo: Mi je ſnadna wěz, ſo ja wot waž ſudžený
budu. Tak je tež Luther směrom praji: „Dow ſteju ja!“
Pawoł dale praji: „Sa ſo ſam njeſhudžu; ja ſebi drje
nicžeho njeſkym wědominy, ale w tym ſamym ja njeſkym
prawy“. Won wě, hdyž ſmy tež wſchitko cžinili, ſhtož
ſmy cžinicz winojezi, ſmy my tola jenož hubjeni wotrocžy.
Hdyž pak człowjek směrom a poniznje cžaka na teho knjesa
a jeho ſudženje, potom ſo won bojez njetrjeba, hdyž je

śwérny był. Tehdom pschińdże na śwétlo, schtoż je po czmje potajene — tak derje śwérnoścż, kaž njeśwérnoścż, kij bo rad po czmje khowa sadu rjanych słowow. Woni budża sjawni, kij su jenoż swoju czeſcż pytali. Tak pał też śwérnoścż na śwétlo pschińdże — a tón knjes budże k śwérnym rjeknycz: „Ty dobry, śwérny wotrocžko, ty by na małym śwérny był, ja chzu tebje na wjele postajieč”.
Hamień.

Kscheszijske ſhonjenje we śwétle Knjesoweho pschichoda.

(1. Kor. 4, 1—5.)

Hłos (485): Wjezel ho, o moja duscha! —

Ahrystu ſkowi ślužobnizh,
Powołani wot njeho,
Dyrbja Kscheszijenjo wſchitzh
Twaricż jeho kraleſtwo;
Kral a Sbóžnik wón je jich,
Kublow ſkieżer njebjieskich,
— Duż pucż jemu pschihotuja,
Hdyż czeſcż jeho roſnoschuja.

Śwérnoścż ſaſtojniskow žada
Knjes, kij powołał jich je;
Dziwna jeho Boža hnada
Skiežicż hręſchnikam ho chze;
Poſtajnſtwo jim woſſewjecż
Bože, wbohich wobſbožecż,
Sſlužba jich je s Boha ſhwata,
S jeho miłosze jim data.

Na džen ſuda wuhlađuja
Sſlužobnizh ſedźbliwje,
Kubla Bože wudželuja,
Kaž dže wola Boža je;
Śwérni bycz ho prózuja
Wukonjerjo ſaſtojūſtwa,
Dofelž nježada ho wjazh,
Hacż ſo Bože ſkieža czaſh.

Sſnadna wěz je, hdyż ſwét ſudzi
Bóžlow prózu Knjesowych;
Sſlepy wón wſchak husto bļudzi,
Hani radu kħwalobnych. —
Też ſo ſami nježudža
Wotrocžy, kij njewjedža,
Hdyż su Knjesa ſapomnila,
Džela jeho ſakomdžili.

Ponižnje ſo wuſnawaju
Knjesej jako njeħödn; i
Sſudženie pał pschewostaju
Zemu połnje dowerni;
Wón wſchak wě hacż najlepje,
Hacż a schto jich wina je,
Na njeho jich wóczko hlađa,
Troſcht jim dawa jeho hnada.

Nježudžmij dže priedy czaſh,
Hacż Knjes pschińdże w kraſnoſczi!
Po czmje njeſprawnoſcż ſo maža,
Wón ju junu woſſewi;

Na śwétlo wón poſtaji,
Schtoż ho do czmj potaji;
Wutrobow Knjes ſjewi radu,
Sprawnym miłych ſkieži hnadu.

W śwétle jažnym ſlužobnizh
Knjesoweho pschichoda
Khodźmij powołani wſchitzh;
Jeho mſda ſ nim pschilhadža!
Ssmieli ſwérni cžinili,
Schtoż Knjes ſwérny porucži,
Dawa myto wón nam kražne,
Hdyż ho horjo ſkoneži czaſne. —

U.

Pscheložerski ſmylk.

Miſionar Schwarz, najpožohnowaniſchi poſoł pohanſtwa we wóžomnathm lětſtotku, něhdý pschi pscheložowanju Noweho Testamenta ſlědowaze pomnječahódne ſhonjenje ſčini.

Schwarz ſebi pschi ſwojim czeſkim džele rodženeho Tamulu k pomož wſa, kotrež wěſtu ſdželanoſcż wobſedžesche a bě tež jendželskeje rěcze mózny. Tónle Tamula běſche runje pschi pscheložowanju přenjeho liſta ſhwjateho Japoſchtola Jana, tehole wulzy drohoſtneho pižma, kotrež nam wutrobne poměr wſajomnoſcze poſkaſuje, w kotrejž Boža luboſcz k nam ſ naſhej luboſczi k Bohu a k bratram ſteji. Wón pscheloži ſožy krócz jedyn wotdžel, a Schwarz potom pscheložk pschehlada, pschiruna jón ſ přenjotnym tekſtom a ſwuporjedža jón, hdyž běſche to trěbne. Taſo bě Tamula ſapocžat k ſcežeho ſtawa přenjeho Janoweho liſta pscheložil, wón Schwarza ſe ſwojim pscheložkom do ſpodžiwanja ſtati. Pschetož Jan tam piža: „Bohlejče, kajku luboſcz nam Wótz wopokaſal je, ſo bychmy Bože džecži mjenowani byli!” Tamula pał bě pscheložil: „Bohlejče, kajku luboſcz nam Wótz wopokaſal je, ſo my jemu — hměm noſh koſchicž!”

Schwarz džesche: „Pſchecželo, ty dže tule njeſh prawje, njeſh po ſłowach přenjotneho tekſta pscheložowaſ! Cžehodla dha by to cžiniſ? Njeſmožesche dha ty tole we ſwojej macžernej rěczi derje ſažodacž?”

Pscheložer wotmolwi: „„Zara derje móžach tele ſlowa ſažodacž, kaž tu ſteji: „ſo bychmy Bože džecži mjenowani byli!” ale, ale — ja tola njemožach wutroby dobyč, tole po ſlowje pscheložicž; pschetož to ſdasche ſo mi nimoměrnje wulke, pschecžlowjecžne byč, ſo dyrbjeli my hubjeni, hręſchni člowjekojo džecži Wjerſchneho rělacž. To je dže pschewjele, psche wſchu měru wjele ſa naſ. Duž myſlach, ſo dyrbju tole ſlowo poſlabič!””

Lubi cžitarjo, ſačjuwam tež my wulkoſcz a kražnoſcž tamneho ſlowa a bójsku majestoſcz luboſcze ſwojeho njebjieskeho Wózta, hdyž my tole ſlowo cžitam?”

F.

Kſcheszijske ſhonjenje.

Khuda ſadowiza někajleho měſta běſche Bože ſlowo do ſwojeje wutroby pschijała kož něhdý bohabojaſna Lidija w Filippje; hdyž wona pôdla ſwojeho małego ſadneho ſtejſchčza pola moſta ſedžesche, wužiwaſche wona ſwój ſwobodny czaſ ſ teniu, ſo we ſwojej ſubej bibliji cžitaſche.

„Schto dha tudy cžitacže, dobra žona?” wopraſcha ſo ju ras jedyn knjes, kotrež chyſche ſebi něſchtu ſadu ſupičž.

„To je Bože ſlowo”, ſadowiza ſnapſchecžiwi.

„Bože ſlowo? Schto dha je wam to prajil?”

„Wón je mi to ſam prajil!”

„Seže dha hdy ſ nim rěčala?”

Khuda žona njemožesche wotmolwicž, wožebje jako knjes na tym wobsta, so by jemu to, schtož wérjesche, dopokasala. Wona njebesché dispueterowanja swuczena a njemožesche žanych dopokasmow namakacž. Skónčzne pohlada k wyżokoſci do jaſnje blyſtečazeho blyončneho ſwětla a rjekat: „Młózecze mi dopokasacž, mój knježe, so blyonzo na njebiu ſteji?“

„Dopokasacž?“ wón snapſchecžiwi, „najlepschi dopokas ja to je, so mje wono wohrjewa, a so mózu w jeho ſwětle widzecž.“

„Tak ſo mi tež dže“, žona wjeſele wuwola, „dopokas, ſo je tale kniha Bože ſłowo, je, so wono moju duſchu hréje a roſhwęcžuje!“

F.

Boža miłość wostanie.

Hórkí spadnu, hory twochnu,
Hdyž ſo jich czaſh pominje;
Semine wsché kraſh prochnu:
Boža miłość wostanie!

Hlej, tak rjenje ſwětli kczeja
Na lužy a w ſahrodze!
Po czaſku wsché wjadnyč ſměja:
Boža miłość wostanie!

Tych tež, kíž cze lubo maju,
Kotrychž noſyſh w wutrobie,
Junu rowy pſchikrywaju:
Boža miłość wostanie!

Wſcho, ſchtož w ſwěcze poſkiežuya:
Rjanoth, czeſcž, radoſcze
Mlinu ſo a ſwotemruja:
Boža miłość wostanie!

K. A. Fiedler.

Wobroczenje tſjoch ſidowskich ſotrow, 1798 w Barlinje kſchczennych.

Podawa F.

So móže Sswjath Duch tež we wutrobach džecži žadanje po Knjeſu Jeſuſu a po jeho hnadle pložicž, hdyž džecži pomožne wězhy k temule ſbōžnemu poſnacžu prawje nałoža, dokelž Sswjath Duch pſches Bože ſłowo w duſhi džela, wo tym je ſledowazia powjescz wobroczenja tſjoch ſidowskich džecži, kotrež buchu 1798 w Barlinje kſchczene, wěſty dopokas.

Sedyn Žid w Barlinje mějſche ſe ſwojej žonu tſi džowki, wot kotrychž bě najstarscha dwanacže, druhia džefacž a tſecža wōžkom lět ſtara.

Takto běchu tele džecži tak daloko, ſo móžachu na haſtu khodžicž, ſtowarſchichu ſo wone ſ kſchecžijanskimi džecžimi, kotrež jím w nje- wiñoſcze powjedachu, ſo je Boži ſsyn ſ njebež na ſemju pſchischol, ſo džecžo narodžil a pod ſaſtaranjom ſwojeju ſtarſcheju tudh wot- roſil; ſo je wón ſa naž wſchitkých ſredník a wujednać ſcžinil a pſchi wobrēſanju mjeno Jeſuſ dosta; ſo je wón, hdyž běſche wulki narodſil, wſchitkých člowejekow hréſhny dolh a ſchtraſu na ſo wſal, jako jehnjo Bože zheleho ſwěta hréchi njeſil a ſo wot Židow ſ kſmjerči na kſchizu wotkudžicž dał; ale ſo czi ludžo tehdom nje- wiſedžichu, ſo je tale kſmjerč na kſchizu wot jeho Wótza wob- ſamknjena, a ſo dyrbjesché wón jako ſredník ſwěta pſches ſwoje ſtrejroſleče na kſchizu ſwět wujednać, pſches czož móža nětko ſbōžni bycz. — Takle powjedachu kſchecžijanske džecži wo naſchim Knjeſu Jeſuſu a wo jeho wulkej luboſczi, tak wón ſamo džecži

lubo ma, tež ſidowske džecži. K temu ſpěwachu wone ſidowskim džecžom druhi artikel wo wumozjenju, tež wótczenaſch a wjele ſchpruchow ſwiateho piſma.

Židowske džecži běchu jara ſedžbliwe a na wuſknychu to wſcho ſ hustym wofspjetowanjom ſ hlowy. Takto wone nětko pſchezo ſ nowa blyſchachu, ſo je naſch Knjeſ Jeſuſ wſchitkých člowejekow wumohl a ſo chze wſchitkých ſbōžnych čzinicž, tež džecži, dha pložesche ſswjath Duch w tych tſjoch džowcičzach taſke wutrobie žadanje po Knjeſu Jeſuſu a jeho hnadle, ſo wſchitke tſi wobſamknýchu, ſo chzedža ſo kſchecžieč dacz a wérne kſchecžijanki bycz. Wone džecžu tehodla ſe knjeſej magisterej Kamanej, předarjej pſchi Marijnej zhr̄kwi.

Najstarscha holza ſtupi pſched knjeſa předarja ſ tým ſlowami: „Sa ſhym ſi wam pſchischa, mój luby knjeſ předarjo, ſe ſwojimaj dwěmaj ſotromaj a proſchu waſ, ſo blyſcze chzyli naž do ſwojeho ſchifta wſacž; pſchetož my chzemý wſchitke tſi kſchecžijanki bycz, ſo blychmy tež na Jeſuſu Nazarenskim džel měcz mohle, kíž je wérny Bóh, kotryž je ſa wſchech člowejekow hréchi na kſchizu wumrjeſ a tak tež ſa naſche. Pſchetož naž ničo nienuči, dhyžli luboſcž ſe kſchizowanemu Jeſuſej, kotryž je tež wérny Bóh. A tule luboſcž ſi njemu my nochzemy dale podlbcžicž. Teho dla proſhym waſ, ſo blyſcze chzyli ſo nad nami wbohimi džecžimi ſmilicž.“ — Knjeſ předar Kaman měnjesche, ſo ſu te džecži domach něſhto pſchehladale a ſo ſo ſchraſy hoja. Wón je teho dla ſe wſchej luboſcžu napominaſche, ſo blychu dom ſchle a ſo jako požluſhne džecži pſchecžiwo ſwojimaj ſtarſchimaj po Božej pſchilaſni w ſakonju wopokaſale a ſadžeržale. Ale wone padžechu pſched knjeſom předarjom na kolen a proſchachu jeho Knjeſu Jeſuſa dla, ſo by wſchaf je tola njeſtorečil, dokelž hewaſ na zhlým ſwěcze ničo njeje, ſchtož by je ſi njemu pſchi- nucžilo, dhyžli wulka luboſcž ſe Jeſuſej, kſchizowanemu, kíž je wérny Bóh. A ſo ſu wſchitke tſi wobſamknyle, radſho wumrjeſ, dhyžli ſo wot Jeſuſa wotkudžnyč, kotryž je tež džecži na kſchizu wumohl. A Jeſuſowe ſwójſtwo chzedža wostacž a nochzedža ſo nihdh wot njeho wotkudžnyč, njech ſo jim tež dže kaž chze. Tak kſecžachu te tſi džecži ſ horžymi ſylsam i proſchachu: ſmilcze ſo nad džecžimi, kíž chzedža do Jeſom Kryſta wericž, a njeſtorečze naž, pſchetož my wjazh wot waſ njeſtorem. Naž ničo naſabilo njeje, ſwojeju ſtarſcheju wopuſchecžicž, hacž ta wulka luboſcž, tehole Jeſuſa ſwójſtwo bycz a wostacž. Teho dla proſhym waſ, pom- hajče nam, ſo blychmy tuteho Jeſuſa a jeho krwě jako kſchecžene džecži ſo dželomne ſcžinieč mohle.

Předar tu ſtejſche a hlaſaſche ſe ſpodžiwanjom na te tſi džecži, kajke mějachu wutrobie žadanje po Knjeſu Jeſuſu, a tak chyžichu wone ſi wutrobie ſlowu ſi njemu wſchitko na ſwěcze wopuſchecžicž, jenož ſo blych ſbōžne byke. Wone tak doſho pſched nohomaj předarja kſecžachu, doniž wón jím wěſče njeſlubi, ſo chze je ſi ſebi wſacž.

Na to wſa předar te tſi džecži ſi dwołnoſcžu wyschnoſcze ſi ſebi. Takto to po krótkim czaſku jich ſtarſchej ſhonichtaj, džeschtaj ſi temu knjeſej předarjej po ſwoje džecži. Knjeſ magister nje- móžesche pač nětko te džecži wot ſo pſchecžicž, dokelž bě to hizom wyschnoſcži wosjewil, ale czaſaſche na porucžnoſcž. Jeſo Kralovſka Majestoscž poſtaji komiſiju, ſe ſchtrjoch předarjom wobſtejazu, ſi dweju reformirtſkeju, njeniujz ſk. Zablonskeho a Achenbacha, a ſi dweju lutherſkeju, ſk. Poſzarda a Therinka. Cži dyrbjachu tu wěz do drobna pſchepytacž, hacž mohle ſo tute džecži bjes ſchlody prawa ſtarſcheju a pſchecžiwo jej uoli ſchitowacž a we kſchecžijanskéj wucžbje wotkudžnyč. Džen bu poſtajen, na kotrymž czi knježa předarjo jako komiſarojo ſpomnjene džecži ſjawnje pſched jich ſtarſchimaj, kotrajž pač běſchtaj w druhiej pödlanskej ſtwi, pſche- kſchizachu. Tudh bu kózde džecžo wožebje prjódksate a prachane, czeho dla je wot ſwojeju ſtarſcheju prjed ſchlo a hacž ſaſo

ł nimaj nochze. Ale kózde džeczo wotmowljescze s najwjetshim po-hnuwanjom swojeje wutroby: „Niczo na kóweče, niczo njeje nam wot swojeju starscheju prjecz hicz kášalo, khiba luboscz l Jezušeji s Nazaretha, kiz je Bóh, kotryž je sa zyloho kówečta hréchi na kózdeju wumrjeł, a tak tež sa naš džeczi, a my chzemys jemiczys psches njeho sbózne bycz.“ Na to spewachu wone schpruchi, kiz běchu wot kóhesczijanskich džeczi naukuňyle, tež wotczenasch a wero po druhim artiku.

(Psichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Pschi wupižanju zyrlwinskiho wuczeřskeho městna w Budyschinu ho nichtó samolvil njeje. To je wobżarowacz, so w Sserbach wuczeřjow njeje, kiz ho na tajke saſtojstwo samolvja, kotrež ma tež dobre dokhody. Ssnano budže ho hodzicz psches povołanie to městno wobżadzicz.

— Sserjdu mějesche ho kóhczenuza 1. zhyna němskeho a pruskeho krónprynza, kiz budže da-li Bóh krónu njeſcz. Amotsili ſu Grichifla kralowa, jendželski kral, russi khežor, awstrijski khežor a italski kral. Kóhczenuza mějesche ho w nowym hrodze w Potsdamje a kóhczenuzu wukonjescze wychschi dwórski prédar Drhander. Pschi kóhczenuzho ho kóhczenuzki grat trjebasche, kotryž je ho pschi wschitkich kóhczenuzach w kralowskej pruskej kówójbje wot kóhczenuzho posdžischedo khežora Bžedricha III. 13. novembra 1831 trjebal. Wón wobsteji s dweju krucho, s kóhczenuzkeje ſchklé, w kotrejž khana ſteji. Wobej ſtej ſe ſchlesiskeho ſkota. Na ſadnym boku ſchklé ſu mjenia wschitkich, kiz ſu s njeje kóhczeni, ſapižani.

— Majstarschi muž naſcheho wótnego kraja je psched krótkim po krótkej khorosczi wumrjeł. To běſche ratař Khryſtian Bžedrich Biertumpher we wžy Löbenschütz. Wón ho 1782 narodži a je ho 1806 (psched 100 létami) na bitwie pola Auerstädtta wobdzeliſ. Starz běſche hacž do poſlednjeho čaſha čily. Wón běſche najstarschi drje niz jenož w naſchim wótnym kraju, ale hishce dale mjesow. Zeho ſawostajenj najmáldſchi ſyn je 80 lét a jeho „wnucz“ 49 lét starý.

Wosjewjenje, roſestajenje a poſmuwanje.

Lubi Sserbia! Žako „Pſchidawſ“ i ſerbskim „Spewarskim“ pod napízmom:

„Stúpmy před Boha z khwalbnym woporam a z wuznaćom swojeje křesánskeje wery!“ — wuńdże tónle thdzeńi listno (dobreje papjery, 4 ſtrony wobżadowaze a psichne wuhotowane), ſkicžaze:

Sſedniowř „wérwusnawarski“ kheřlusch,

ſa

„Porjad Božjeje klužby“

trébny,

po wobſamłjenju a i pschi hložowanjom
ſerbskeje hlowneje prédatskeje konferenzu

(ſakſ. horn. Lüžiž)

„Bohu i česczi a Sserbam i wužitku“
wudath.

Eſemplar budže ſa jeniczki pjenježk w Sſmolerjez knihiczskejemi w Sserbskim Domje w Budyschinje doſtačz.

Njech i temu tu ho s doboru hishce pschiſpomni, ſchtož ſčehujiſ:

Runjež „njeje w naſchim ſerbsko-němskich wožadach nuſne, wérwusnawarski kheřlusch kózdu njeđelu ſpewacz“, — kaž psched wjazy njeđeſem w nabožnym thdzeniku „Pomhaj Bóh“ na ſtr. 92 čitachmy, — „doſtež je jow dowolene, Bože klužby, kaž hacž

dotal, dla pobrachowazeho čaſha po psichkrotſchenym waſchnju džeržecz“, — wostanje paſtola pěkne a khwalbne ſloženje a ſwucženje, hdyž a ſo ho w kózdej hlownej Božej klužbje kóhesczijanska wera wot wožady wuſnawa, doſtež tajke wérwusnacze po njeſodži jaſo někaſka tak rjez nabocžna wěz požudzicz, ale je psichodne, rjane, Bohu ſpodobne a natwarjaze, haj, do ſjawneje Božej klužbę tež ſ zylo klužchaze, wožebje w naſchim doſtež roſpierſchenym čaſhu, — czechozda ho w „Porjedze Božej klužbę“ tež tak ſhwatožne ſawodža: „Stúpmuſ psched Boha“ atd. — Tola ſiwe a mlódne dýrbi bycz a wostačz a we woltarnej klužbje ſ doboru wuſturowaze! — W ſerbskich „Spewarskich“ nětko ho jeno jeniczki wurjadrne, wurasnje a jadriwje wérwusnawazhy Lutherowř kheřlusch (čzo. 11) namaka; pschetož wſchē hewaſche, kaž čiſlo 7, 13—15 a hishce druhe, maja wobſcherniſchi wobžah a wjazore wotpohladanje, ſ kotrehož ho jenož někotre ſchtucžki derje a pěkne pschijecz abo wureſnycz njeſodža. Duž njeſchikrotſchenym a njeſchéměnjeſym žaneho zyloho kheřluschha, ale ſtajmy, njechamhli abo njeſožemhli jón (něhdže „pobrachowazeho čaſha dla“) zyly trjebacz, jemu ſ stronje wjely ſkerje něſcht o pschihodne druhe a nowe! — Wytajmy pschihodnje pomhacz! Wostajmy, poczežnje dajmy we hlownej Božej klužbje wérwusnaczu jeho wožebite, wuſturowaze městno a wožebnu wažnoſczi, ale wobmjeſujmy ho pschi tým ſ doboru po mōžnoſczi, ale paſt tež niz pschejara a po pižanej a njeſubej wſchelakoseſi! Žadajmy ſebi ſjawne wuſnawanje ſwojeje najſwječiſcheje wery (Sud. 20) w naſchich rjanzych Božich klužbach wjely bóle ſiwe, poſne, mlódne a mózne ſdžeržecz a ſakhowacz! Spewajmy dže porjadjne „pschisprawne“ krótsche hrónežka abo tež jeniczku ſchtucžku, kiz podath „Pſchidawſ“ poſticeža, — tež hižom dla kówójbneje ſwjaſby wſchē ſerbskich wožadow mjes ſobu po mōžnoſczi ſ jenakim ſloženjom a ſwucženjom, ſo bychmy tak po jenej myſli ſ jenym ertom khwalili Boha a teho Wózta naſcheho Knjeſa Jeſom Khrysta (Romſk. 15, 6) ſ česczi a khwalbje jeho krafneje hnady, psches kotrež wón naš je ſpodoſných ſežiniſ we tým ſubowanym (Efes. 1, 6)! —

W ſedmorej formje ho „pschisprawny wérwusnawarski kheřlusch“ nětko podawa — po wſchelakoseſi a wuſnamjenjenju zyrlwineho ſéta, a hodža ho čiſla 819, 821 a 823 tež wotměnjejo ſ wjazorymi hložami ſpewacz (čiſla 821 a 823 ſ najmjeñſcha po 15 ſnatych a ſ wjetſcha pschisprawnych hložach, — ſajka to hibitoſcž!). — Lutherowř mózny kheřlusch mohl ho na wýžovkich róžnych ſhwedzenjach a pschikkadnje tež jako hlowny kheřlusch ſpewacz, hewaſ ſak njech ho krótscha forma trjeba a to pschi ſpocžatku zyrlwineho ſéta čiſlo 818; ſa hodowne Božje klužby paſt pschede wſchém čiſlo 819; ſa khutny poſtny čaſh čiſlo 820; ſa jutrowne a ſwiatkowne ſemſchenja dale čiſlo 821; ſa čaſh njeđel po ſw. Trojicy čiſlo 822—824 a 824 tež runje pschi kónzu zyrlwineho ſéta. — Tak wotměnjerje a nadžiornije ſiwenje do ſpewanja wérwusnawarskeho kheřluschha pschimidže, ſchtož njech „Bohu i česczi a Sserbam i wužitku“ ſtajne a jenak wažne a nuſne wotmyſlenje wostanje! —

A Bóh miloſežiwy ſpožež naſchim lubym ſerbskim wožadam i temu pschetož ſwólnu hotowoscž, ſwiatu wježeloſcž a bohaté ſohnowanje psches ſhwateho Ducha Jeſom Khrysta dla! —

— n.

Dalishe dobrowolne dary ſa wbohe armeniske ſyrotu i vomozy w nuſy:

Psches knjeſa fararja rycerja Jakuba:

N. N. ſ Luhu a wot někotrych čitacikow naſcheho

„Pomhaj Bóh“ 3 hr.

W mjenje wbohich ſyrotow wutrobnih džat.

Gólcž, redaktor.